

Nemzeti sors.... Schmitt Pál után

Payenne
New Erika, belle Hongroise, sensuelle et raffinée, sexy...
Tél.: 076 220 76 18
Voir détails,

A fenti hirdetést a **Le Matin Dimanche**-ban találtam. Van ezernyi hasonló sok nyugati lapban. Erre vagyunk jók, így tudunk megélni. Nem Magyarországon, tisztességes munkából, tisztos magyar állampolgárként, hanem európai segédmunkásként, nyugati narkósok, jobb esetben milliósok kurvájaként, alulfizetett bébiszitterként, vagy Amerikában, négereknél takarítói munkát vállalva... és sorolhatnám az alantas lehetőségeket. Ez ma a magyar sors. Igaz, idehaza sem jobb a helyzet. Hatalmukkal és pénzünkkel visszaélő embertelen újgazdagok cselédjeként, a nyugati cégek magyarországi házalójaként, munkájukért remegő rabszolgákként élünk saját hazánkban. Jog és törvény nem vonatkozik a kisemberre, hiszen az is csak annak áll a rendelkezésére, akinek pénze van, báratai vannak a felsőbb körökben. Az úgynevezett elit körökben. Ide jutott a magyar társadalom, s a szakadék felé vezető lejtőnek még nincs vége. A jelen állapotok okozója nem más, mint a mindenkori magyar államvezetés dicstelen és mindig mások érdekeit szolgáló ostoba és hazáráuló politikája.

Nekünk nem elég Mohács... nekünk több kell. Nekünk az egyik birodalom nélteni kizsgálása után a másik birodalom nemzetellenes elnyomása kell, nekünk a magyar ember alkotómunkája helyett a multi olcsó mérgei kellene, mi nem adunk magunknak adómentességet egy új cég alapításakor, de a multi évekig nem fizet adót, sőt, az állam milliárdokkal támogatja a magyarországi letelepedésüket. A munkaadók folyamatosan és súlyosan visszaélnék a munkavállalókkal szemben helyzetükkel, a szakszervezetek vezetőit pedig a hatalom mellényzsebből megvásárolja. A fogyasztóvédelem is a nagyvállalatokat támogatja, s nem volt még olyan eset, hogy egy áram- vagy gázzolgáltatóval kapcsolatos probléma esetén a fogyasztónak adjon igazat. A bíróságokon is hasonló a helyzet. Ostoba meghasonlott emberek ítélik meg mások felett úgy, hogy sok esetben életeket tesznek tönkre minden felelősség nélkül, mert ők függetlenek és mérlegelési joguk van. A fellebbezéshez azonban már pénz kell... azaz ügyvéd... akinek pedig nincs az bukott... ahogy az kell egy "demokráciában".

Az EU pedig ezt az egész rossz és aljas rendszert nyomorgatja, és keseríti meg még jobban a termelők, a dolgozók, a nagycsaládosok, a nyugdíjasok és a betegek életét, fűszerezve egy kis keresztényellenességgel, ráerőltetve a társadalomra a beteges liberális elveket, amelyekben mindenki egyforma, a buzi is nevelhet gyereket, megházasodhat és felvonnulhat magamutogató és erkölcsstelen módon.

Nekünk több kell, mint Mohács volt. A magyar társadalom fertőzöttségé most láthattuk igazán, amikor a liberális-kommunista hazaárulók egy ártatlan embert egész Európán végigvonszoltak a ló után

kötte. Húsz éve, minden anyagi előnyserzési vágy nélkül és az akkori törvényeknek megfelelően summa cum laude írt és védett meg egy dolgozatot öccsellenciája Schmitt Pál köztársasági elnök. Ma a hajánál fogva előrángatták a kisdokort, plágiumot üvöltöttek, s a társadalom jobb és baloldala egyként kiáltott „feszítsd meg”-et! Mert a társadalomban ott él a beteges káröröm, az akasztás látványának az élvezete, a mások megalázása által érzett öröm. És ez a társadalom félelmetes. Mint az is, hogy a kormány nem tudta vagy nem is akarta megvédeni a sértettet, a megaláztatott, az emberi mivoltában megtaposott keresztény magyart. A liberálisok, a kommunisták, és a Jobbik egyként tapsolt és dörszölte mocskos tenyerét, mert sikerült az ártatlan sárba taposni. Ez azonban csak a kezdet. Hiszen Magyarországon Schmitt Pál lemondása és annak parlamenti elfogadása után több megdöbbentő dolog kiderült: nincs Magyarországon nemzeti elkötelezettségű párt, a kommunista és liberális eszmerendszer, és annak embertelensége győzött a rendszerváltás után huszonkét évvel, s a kétharmados többséggel rendelkező kormány is belebukott erkölcsileg ebbe a tragikus történetbe. Kővér László pedig az igazat mondta ki Schmitt Pál beszéde után, de azonnal bocsnatot is kért a söpredéktől. Ez Magyarország, 2012-ben.

Nem csak Schmitt Pál vesszőfutása miatt írom e sorokat, hanem azért, mert amikor ez az ügy filmként lepörög a fejemben, egyszerűen undor és valami eddig nem tapasztalt érzés forog bennem. Mit keresek én itt? Minek és kinek írok harmincegy-néhány éve? Mit értettek meg ez idő alatt abból az olvasók, amit leírtam, mert leírni kényszerít éreztem. Hová jutottunk, hogy ma már a nemzeti oldalt is a kommunista és liberális eszme vezeti? Mi lesz ebből az országból, ha minden így marad, s van-e értelme egyáltalán a kormányznak szembeszállnia az EU-val, ha maga a társadalom többsége - jobb és baloldaliak egyaránt - immár tökéletesen beleillik az EU megalázott rabszolgáinak sorába?

Elgondolkodtam azon is, hogy mivé válik ez az ország... A beteges szellemiség, amely áthatja a társadalmat végzetes. A beleegyező magatartás szintén drámai, hiszen éppen a napokban írta valaki az egyik közösségi oldalon: „nem kell a nagyobb minimálbér, mert akkor az EU megharagszik...”. Lehet-e ez a társadalom a jövőnek, a magyarság megmaradásának záloga? Lehet-e egy tartás, nemzeti érzés, hit és erkölcs nélküli társadalom bármire képes a saját megsemmisítésén kívül? Nem. Semmi sem lehet, csak önző és tisztul, beképzelt és érzéketlen, önmagát hiba nélkül valónak tartó, ám múltjára rendkívül büszke társulat, amelyet nem lehet nemzetnek, nem lehet népnek, nem lehet magyarnak nevezni. Csupán egy magyarországi, magyar állampolgárokból álló és vezényszavakra ugráló képződménynek. És mindegy ki kitalálja el a vezényszavakat. Ennek a társadalomnak, legalábbis a társadalom nagyobbik részének az a fontos, hogy valakik megmondják neki, kit utálhat, kit taposhat el, kit köphet le, és kit jelenthet föl, vagy kiről jelenthet. Öröm és ünneplés csak a nemzeti ünnepeken van, de akkor is fröcsögnek a pártok egymásra, s díszmenetben tapossák le a gyökörök hóseink sírhantjait. A gyűlölet és a „feszítsd meg” országa lett Magyarország. „Fegyver csörög, haló hörög, A nap vértóba száll” – jut eszembe. S mindezt azok tették, akik Schmitt Pált magára hagyták, akik elkezdték és véghezvitték ezt a kálváriát, amelyben megostorozták, kigúnyoltak, ke-

resztre feszítettek egy ártatlan magyar embert mindazokkal együtt, akik kiálltak mellette, akik még tudják és értik, tudják és érzik a tisztesség fogalmát, akik magyarként és keresztényként hallatták hangjukat az ártatlanság mellett, az ember méltósága és az elnök támadhatatlansága mellett.

Győzött tehát a liberális és kommunista szellem, s ez a győzelem hatalmas, de azt is bizonyítja, hogy a kétharmad sem ér semmit, hiszen a nemzeti oldal, a nemzetben gondolkodók egy része is bedőlt az igazságtalanságnak, a vádnak, a rágalomnak. A társadalom nem érdemel mást, mint Gyurcsány Ferencet. Azt a Gyurcsány Ferencet, aki lövetett a népre, aki választási csalással került hatalomra, akinek regnálása alatt az ország semmivé vált, eladósodott, tönkrement. Mert a Schmitt Pál öccsellenciája ellen örvönző társadalom a gyurcsányi szellemiségnek a keresztmetszete. Jobbikostul, mindenestül. Hiszen akkor nem hívták a parlamentbe a csúcseleket, amikor 2006-ban a népre lőttek, s kevés kivétellel az emberek sem vittek sátrat Gyurcsány lakásához... mert nem vihettek a kordonok miatt...

Hogy milyen sors vár a magyar társadalomra Schmitt Pál lemondása után? Olyan, mint az a bizonyos hirdetés a **Le Matin Dimanche**-ban. Azaz olyan, mint amit megérdemel, amely tetszik neki, és amelyet támogatott amikor Schmitt Pál ellen lázadt, gyurcsányi parancsra, szolgálva a szocialista erkölcsöt. S mi lesz azokkal, akik ma még kiállunk, és merünk beszélni, merünk ártatlan áldozatot védeni? A válasz egyszerű. Vagy elmenekülünk magunktól – Erdélybe, Venezuelába, Németországba... –, vagy majd visznek. Hiszen mindig van feljelentő, aki pénzért börtönbe juttatja az ellenséget, és van olyan bíró is, aki szívességből megteszi, hogy ítélete hirdet... vagy jön a vonat és húsz kilós csomaggal mehetünk oda, ahová visznek.

Ugy érzem, hogy ez a társadalom önmagát multa alul a Schmitt Pál ügyben, s retentő rossz bizonyítványt állított ki magáról. Félelmetest, mert ennek a társadalomnak mindegy kit gyűlölhöz, csak gyűlölni lehessen. Ez pedig veszélyes szellemiség, bárholon jön is.

Nagyhét van, Krisztus szenvedésére emlékezik a keresztény világ. Arra a szenvedésre, amely nap-nap után megismétlődik, hiszen keresztényüldözés van mind Európában, mind Magyarországon. Azonban bűnbánattal, hittel és alázattal, szeretettel és imával hegyeket mozdíthatunk el. Schmitt Pál alázata, hite és nemzete iránti szeretete példa arra, hogyan kell és lehet Istenhez fordulni, és megélni a kereszténységet. A nagyhét első napján erőt és bizakodást kaptunk a napjainkban megaláztatottól. Példát mutatott, mert nem összetört, hanem kiállt a maga és az őt támogatók érdeke mellett. Ugyanakkor – bár ez kissé naiv gondolata volt - a nemzeti egység előmozdítása érdekében lemondott tisztességéről. Kívánom, hogy azok is lássák meg az igazságot, akik vakon ellene szegültek a józan észnek, s lelkiükben gyűlölettel fordultak a liberális és kommunista szellem felé. Bízom abban, hogy a várható szenvedés megtöri az ostobaságot és a magyar nemzet felismeri, mit kell tennie, kire hallgathat, és hol vétett a nemzet jövője ellen. Történelmi példa van épp elég a következtetések levonására. Azonban, ha semmi nem változik és a társadalom olyan marad, amilyenek az elmúlt napokban láttuk, akkor bizony állíthatjuk, hogy a csonka-ország megszűnik magyarnak lenni, s polgárai hamarosan feladhatják a **Le Matin**-ban saját hirdetésüket...

Stoffán György

Stoffán György: Kórisme

Harmincöt éves írói, újságírói pályám alatt sok ezer cikket, tanulmányt és tizennégy könyvet írtam. Most mégis csak azokból az írásokból válogattam, amelyek az elmúl két évben születtek. Amolyan kényszerszülések ezek, hiszen inkább írtam volna örömteli eseményekről,

semmint Magyarország bajairól, az emberi hülyeség és aljasság Európában talán egyedülálló megnyilvánulásairól. Ám, ez utóbbiak hihetetlen mennyiségben vannak jelen az ellenzéki pártok és a kommunista liberális társadalmi formáció körében 2010. óta. A társadalom és a politikai elit mintha egy hatalmas bolondház lakói lennének, akik sorozatosan követik el az ostobábbnál ostobább cselekedeteket, s nem veszik észre, hogy amit tesznek, az ön-és közveszélyes. „Szociopátává”, elnemetietlenítetté, lélektelenné vált az ország, és úgy feszülnek az indulatok, mint az Etna alatti lemezek egy kitérés előtt. Tudom, hogy a cikkek és javaslatok nem érnek el azokhoz, akiknek szólnak. Ha pedig elérnek, akkor az érintettek nagy része számára érthetetlen összevisszasággá jelennek meg. Mert a magyarországi politikusok „nem értik a magyar nyelvet”... Azonban egy könyvben összefoglalt mondanivaló mégis terjed, akár az influenza, s előbb vagy utóbb azok is „elkapják”, akiknek érdekében áll az odafigyelés...

Amióta élek, nem hallok mást, mint azt, hogy majd évek múlva jobb lesz, majd meglátjuk, hogy ma miért kell nélkülözni... higgyük el, megéri... Csakhogy, lassan de biztosan megöregszem, mindazzal a hazugságözönnel a hátamon, és a lelkemben, amit a mindenkori államhatalom rám zúdított 54 év alatt. És elegendem van. Hiszen látom, hogy a mai Magyarország egy a maffiák által irányított, korrupt, erkölcsstelen, hit nélküli, de hatalmas önbizalommal rendelkező, melldöngető ország – a proli házmesterek országa, ahol nem lehet Mozartól beszélgetni. A kormány pedig tehetetlen, mert mind a maffiák, mind az EU, mind pedig a társadalmi értetlenség és butaság ellenáll a józanész által kialakított lehetőségeknek. Ebben az országban nincsenek bűnök – ha a kommunista-liberális (bukott) hatalom közelében van aki bűnös -, és nincs igazságszolgáltatás másnak, csak annak, akinek pénze van. Az emberi hülyeség és aljasság pedig hihetetlen méreteket ölt minden hivatalban és a közéletben egyaránt... A „Kórisme” és a gyógykezeléshez szükséges leírás tehát itt van... csak használni kellene!

Nem vagyok próféta, jövendőmondó, varázsló... csak szerény eszközeim vannak arra, hogy megvizsgáljam – hiszen benne élek – a közéletet, a társadalmat, a politikai palettát, s felállítsam a diagnózist. Emellett persze a gyógykezelés módját is meghatározom... Erről szól a Kórisme címmel most megjelenő könyvem.

A könyv megrendelhető az Európai idő szerkesztőségében, illetve a szerző magyarországi címén: Stoffán György, 2456 Besnyő, Dózsa György utca 6.

Ára: 2000 Ft, illetve 30 lej. –

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai.ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV30000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.